

ningstidspunktet var under 15 år, og formålet med overtrædelserne var udnyttelse af den pågældende ved kønslig usædelighed, hvis der er tale om organiseret menneskesmugling, eller hvis ofret forsætligt eller groft uagtsomt er blevet bragt i livsfare.

Justitsministeriet finder, at den særlige bestemmelse om menneskehandel bør omfatte både grænseoverskridende handel med mennesker – altså handel med mennesker, der føres ud af Danmark, såvel som handel med mennesker, der føres ind i Danmark – og handel med mennesker »internt« i Danmark. Formålet bag bestemmelsen om at bekæmpe handel med mennesker tilsiger dette, idet de samme hensyn gør sig gældende, uanset om der er tale om en grænseoverskridende handel eller en handel inden for Danmarks grænser – der sker i alle tilfælde et indgreb i den personlige frihed med henblik på udnyttelse af den forurettede. I overensstemmelse hermed sonderer EU-rammeafgårelsen heller ikke mellem grænseoverskridende menneskehandel og anden menneskehandel.

Forslaget til bestemmelsen i straffelovens § 262 a er formuleret med udgangspunkt i FN-protokollen og EU-rammeafgårelsen om menneskehandel. Bestemmelsen skal således omfatte enhver form for menneskehandel som defineret i disse to retsakter.

Bl.a. straffelovens §§ 228 og 229 vil fortsat være gældende med henblik på at kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor der er tale om rufferi mv., som ikke har karakter af menneskehandel omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 262 a.

Det bemærkes, at den foreslåede strafferamme på 8 år i § 262 a om menneskehandel indebærer, at politiet, når betingelserne herfor i retsplejeloven i øvrigt er opfyldt, som led i efterforskningen af sager om menneskehandel vil kunne foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden, jf. herved retsplejelovens § 781, stk. 1, nr. 3. Strafferammen på 8 år indebærer bl.a. også, at der i sager om menneskehandel kan ske konfiskation efter bestemmelsen i straffelovens § 76 a om konfiskation med omvendt bevisbyrde.

Det foreslås, at bestemmelsen om menneskehandel indsættes i 26. kapitel i straffeloven om forbrydelser mod den personlige frihed (som § 262 a), idet det er et afgørende og fælles element ved denne form for handel, at der på forskellig vis gøres indgreb i forurettedes frihed til at handle og opholde sig, hvor den pågældende ønsker det.

Det følger af straffelovens § 306, at også juridiske personer vil kunne straffes for overtrædelse af den foreslåede § 262 a. Der henvises i den forbindelse til pkt. 7.1.

Efter artikel 6 i udkastet til EU-rammeafgårelse forpligtes medlemsstaterne til at sikre sig jurisdiktion (straffemyndighed) med hensyn til lovovertrædelser omfattet af rammeafgårelsen, når lovovertrædelserne er begået på dens område (litra a), hvor gerningsmanden er statsborger i den pågældende medlemsstat (litra b), eller når lovovertrædelserne er begået til fordel for en juridisk person, som har sit hjemsted på den pågældende medlemsstats område (litra c). Det er Justitsministeriets opfattelse, at Danmark i medfør af artikel 6, stk. 2, skal afgive en erklæring om, at Danmark i de i artikel 6, stk. 1, litra b nævnte tilfælde (egne statsborgere) betinger jurisdiktion af, at forholdet også er strafbart efter lovgivningen i det land, hvor forholdet blev begået (dobbelt strafbarhed).

Justitsministeriet har endvidere, som det også er tilfældet i forhold til rammeafgårelsen om menneskesmugling, jf. pkt. 6.3., overvejet, om forbeholdssadgangen i artikel 6, stk. 2, tillige bør udnyttes i forhold til jurisdiktionsforpligtelsen i artikel 6, stk. 1, litra c (på vegne af juridiske personer med hjemsted i Danmark). Justitsministeriet finder det – i lighed med det, der er anført i pkt. 6.3. – rigtigst, at der på nærværende tidspunkt tages et forbehold over for jurisdiktionspligten i artikel 6, stk. 1, litra c. Det indebærer, at straffelovens § 8, nr. 5, ikke vil kunne anvendes på forhold omfattet af artikel 6, stk. 1, litra c. Om der måtte være dansk straffemyndighed med hensyn til sådanne tilfælde, vil således bero på de øvrige bestemmelser i straffelovens §§ 6-9.

Det krav, der opstilles til medlemsstaterne i artikel 6, stk. 3, med hensyn til at sikre straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertrædelser omfattet af EU-rammeafgårelsen bliver begået af en af medlemsstatens egne statsborgere uden for den pågældende medlemsstats territorium, er sammenfaldende med Danmarks forpligtelser efter den europæiske konvention fra 1957 om udlevering af lovovertrædere, jf. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963 (Lovtidende C) og konventionen fra 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (jf. Folketingstidende 1996-97, tillæg A, s. 4499).

8. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser mv.

De foreslåede strafskærpelser vil medføre en forøgelse af strafmængden og vil således – alt andet lige – betyde et øget behov for pladser i kriminalforsorgens institutioner.

En beregning på grundlag af antallet af overtrædelser af de pågældende bestemmelser og af længden af den straf, der udmåles herfor efter det gældende regel-